

Ellers har den modtagelse, forslaget direkte har fået, jo ikke været så overraskende, men man kan dog alligevel notere sig en vis bevægelse fra de debatter, vi har haft for måneder siden.

Jeg kan da huske, at da vi først rejste den her debat om risikoen ved østeuropæisk indvandring af arbejdskraft i forbindelse med udvidelsen 1. maj 2004, som nu ligger fast datomæssigt, var der en langt, langt større afvisning af alle initiativer i forbindelse med det her end det, vi ser nu.

I det halve år, hvor Danmark havde formandskabet, var det – med undtagelse af integrationsministeren, som vi tidligere har refereret her i salen – jo meget klart, at man overhovedet ikke ville røre det her. Vi fik allernådigst nedsat en embedsmandsgruppe tilbage i oktober måned sidste år, som skulle se på sagerne, en embedsmandsgruppe, som så i øvrigt skulle være færdig med sit arbejde meget kort tid efter jul, altså i januar måned. Så blev det i februar måned; så blev det i starten af marts måned; så blev det medio marts måned; nu skriver vi 8. april. Undersøgelsen er ikke færdig.

Vi gisner i Dansk Folkeparti om, at det sikkert er, fordi regeringen jo også med den, kan man sige, ændring i retorikken, der er sket på det her område i retning af et »ja, der er nogle problemer, vi skal løse«, fordi regeringen i virkeligheden i forbindelse med det her arbejde har fundet ud af, at der nok er større problemer, end man umiddelbart havde forudset.

Kl. 20.00

Socialdemokratiet er givetvis nået til den samme konklusion, men problemet for de to parter er jo så nu, at man har et selvskabt problem, som man har lavet tilbage i juni 2001, og som efterfølgende er blevet bakket op af de daværende oppositionspartier, Venstre og Konservative, som nu altså er regeringspartier, hvor man er kommet til at melde klart ud til omverdenen, at Danmark åbnede arbejdsmarkedet fra dag 1. Derfor skal alt, hvad man foretager sig, ske under den paraply, der hedder fri, åben adgang til Danmark fra dag 1, og så forsøger man at imødegå de bekymringer, man godt er klar over er berettigede, med alle mulige løsninger.

Og det er – det vil jeg gerne kvittere for – naturligvis bedre, end at man læner sig tilbage og ikke foretager sig noget. Derfor vil vi selvfølgelig også gå ind i det her arbejde for at se, hvor langt vi kan komme med regeringen og jo altså også med den holdning, som hr. Jan Petersen giver udtryk for.

Jeg kan bare ikke lade være med lidt at have den frygt, som jeg også gav udtryk for under den debat, jeg havde med hr. Jan Petersen, at når rapporten ikke er kommet, er det, fordi man altså er begyndt at se, at der er større problemer. Man vil så erkende, at man skal stramme lidt mere, end man havde regnet med, men man venter så på, at alibiet kommer fra Sverige, som man håber kan gøre det, og så kan Danmark lægge sig i slipstrømmen af det, så vi ikke får den store debat om, hvad man så konkret gør.

Det er ikke holdbart, for vi skal varetage Danmarks forhold, og vi skal gøre det her uafhængigt af, hvad man vælger at gøre i andre lande. Vi har peget på, at Tyskland og Østrig vælger noget, der vel ikke kan gøre det helt odiøst for Danmark at gå lidt i samme retning, som vi foreslår i beslutningsforslaget. Men vi skal selvfølgelig gøre det ud fra en selvstændig vurdering af problemerne for Danmarks vedkommende.

Vi har også sagt – og det har vi også sagt i Europaudvalget, hvor vi også har debatteret det her med ratifikationsprocessen i forhold til udvidelsen generelt, altså de her vel 6.000 siders ratifikationstekst, vi skal igennem – at det er vigtigt for os, at der er en tidssammenhæng mellem Folketingets behandling af udvidelsesratifikationsteksten og en given aftale omkring arbejdskraft fra Øst, så vi har sikkerhed for, at når Folketinget skal trykke på knapperne i forhold til muligheden for udvidelsen med op til 10 nye lande, har vi klarhed over, at det her er løst.

Jeg har fået forståelsen af, men det kan andre partier jo bidrage med, at det ikke alene er Dansk Folkeparti, der har den opfattelse, at det ville være klogt at have sådan en tidsmæssig sammenhæng, men at det faktisk er noget, de fleste partier i Folketinget deler vores opfattelse af. Jeg synes, det er meget, meget fornuftigt, hvis det er sådan, for så har vi et klart billede af, hvad vilkårene bliver, inden vi skal stemme om udvidelsen.

Der er nogle enkelte ting, jeg lige vil tage frem her i forbindelse med den her første behandling. Så får vi jo et udvalgsarbejde og nogle flere behandlinger af det her forslag og kan komme tilbage til det også, når regeringen så endelig langt om længe på et tidspunkt er klar med sit udredningsarbejde.

Flere har nævnt det med hidtidige erfaringer – lidt færre end ved tidligere debatter, måske fordi man også har læst bemærkningerne til beslutningsforslaget godt igennem og dér set de faktuelle oplysninger, der viser, at erfaringer fra